

Slovo Života – pro život

Heslo: Cyrile a Metode prosíme, ať se Pánu Bohu ve všem líbíme; ať umíme svého Pána Boha poslouchat; vždyť on nás má rád!

25. července 2010 – 16.v mezidobí

Texty: Gn 18,20-32 / Kol 2,12 – 14 / Lk 11, 1 -13

Slova svatého evangelia podle Lukáše:

Jednoho dne se Ježíš modlil na nějakém místě. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan učil své učedníky.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provínuje proti nám. A neuved' nás v pokušení.“ Řekl jim dále: „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: 'Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.' On však by mu zevnitř odpověděl: 'Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.' Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste a dostanete, hledejte a naleznete; tlučte a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“

Četli jsme Slovo Boží - Sláva Tobě Kriste

Myšlenky z Božího slova:

1. čtení – Nezapomínám kvůli deseti

Žalm – Když jsem volal, Hospodine, vyslyšels mě.

2. čtení – Odpustil nám všechny hříchy, tím, že ho přibil na kříž

Evangelium – Nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kteří ho prosí.

Učíci se Církev: *Modlitba* Lk 11,1–13 *KKC* 2697–2719

a) život modlitby b) způsoby modlitby (ústní, rozjímavá, vnitřní)

O modlitbě

Úvod: Kdysi bylo přísloví: to musíš umět jako Otče náš.

Dnes už většina nezná ani přísloví, ani modlitbu. Ti, kdo je ještě modlí, vidí v modlitbě jen povinnost. Málo je křesťanů, kteří se modlí z potěšení v modlitbě. **Co je modlitba?** Modlitba vyjadřuje vztah člověka – tvora k Bohu – Stvořiteli a tím i dítěte Božího k nebeskému Otci. V rodině, kde zůstal vztah lásky dětí a rodičů, neběží stále televize a nečtou se jen noviny. Tam si mají rodiče i děti co vyprávět o škole, o novinkách, najdou čas na společnou práci i zábavu. Kde již opravdová láska ustoupila, tam zůstalo pouhé: tati, dej mi..., mami, já mám hlad..., prosím tě, neotravuj stále.... a tam se také utíkají jen k poslechu televize, k novinám. Něco podobného nastalo v životě mnoha křesťanů. Přestal dialog lásky – modlitby, tam je občasné: „Pane Bože, dej.“ Nezná se však díkyčinění, chvála, usmíření. Modlitba je záležitostí víry. Křesťan musí věřit, že bude vyslyšen. „Budete-li zač prositi Otce ve jménu mém, dá vám...“ (Jan 16,23). **Modlitba je záležitostí lásky.** „Pane Bože, neumím mluvit, neboť dítě jsem já.“ (Jer 1,6) **Nutnost modlitby:** Sv. Terezie napsala: „Duše, která se necvičí v modlitbě, se podobá tělu, které ranila mrtvice, nebo je mrzačeno dnou. Má sice ruce i nohy, nemůže však nimi pracovat.“ Znáte snad i tvrzení: pokud je někdo spasen, pak proto, že se modlil, když je někdo zavržen, pak proto, že se nemodlil. Ne pro sám fakt nemodlení, ale že nikdy neprosil o potřebné dary pro spásu, o potřebnou milost. Čtème evangelia a zaměřme pozornost na modlitbu. Kolik tam najdeme slov Pána Ježíše o modlitbě: „O cokoliv budete prosit Otce ve jménu mém, učiním to, aby byl oslaven Otec v Synu...“ (Jan 14,13). Podobenství o příteli, který v noci bude prosit o chléb (Lk 11,5-9); „Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete...“ (Mt 7,7-11); Sám Ježíš trávil dlouhé hodiny, celé noci na modlitbě „vyšel na horu se pomodlit a přes noc trval na modlitbě Bohu...“ (Lk 6,12) **Modlitba je** ústní, vnitřní, soukromá, liturgická. **Závěr:** K modlitbě patří soukromí i sbor, samota i společenství, kde chybí jedno nebo druhé, je modlitba nemocná deformací vnitřního života. V modlitbě se vede zápas o sám smysl a cíl života, aby nepropadl marnosti a nicotnosti, zápas o svět a lidstvo, o budoucí generace, o Kristovo království. **Proto prosme všichni pokorně: „Pane, nauč nás se modlit...“**